

מהלך פעולה- אמונה בה' גם כשקשה

- סידור תמונות מ 0 עד 10- מה 'רמת האמונה' של כל אדם.
- סידור התמונות עפ"י הסיפורים של הדמויות.
- מספרים על נחשון וקסמן (וניר פורז).
- מקריאים את ההספד שכתב הרב מוטי אלון על נחשון וקסמן.
- סיכום- לאבא מותר להגיד לא, מאמינים בכל מצב- לא רק כשטוב..

ההספד שכתב הרב מוטי אלון על נשון וקסמן הי"ד -

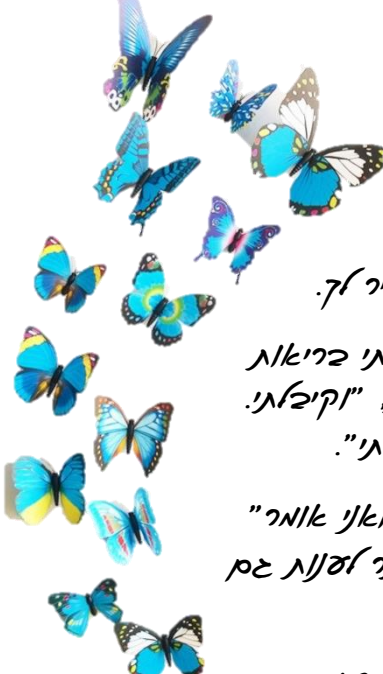
"אני רואה אותך כאן נשון, עם אותו גיוך קבוע.
 אתה, על מה שאתה נשון הקטן והגדול, הצלחת לעשות עם שם.
 אנדרגה שאיזה הצלחת להעלות עם שם בימים שסועים, קשים, עם הגיוך הזה.
 אני רוצה לספר לך, שרק השבוע, זכיתי לזאת, אחרי הרבה הרבה שנים של
 היכרות עמוקה, של אהבה גדולה ביוני.
 רק השבוע, זכיתי לזאת את המעיין שחמנו שאבת את האמונה האדירה הזאת
 שהייתה אצלך כל הימים.

באתי אמתו בזירה אל אבא, אל אמא.
 אבא גפס אותי וביקש ממני לשוב רק על דבר אחד.
 ניסיתי למס, להוציא מילה.
 אבא עזר ואמר לי: "מטריד אותי רק דבר אחד, נשון העלה את כל העם הזה
 אנדרגה כזאת של אמונה, אני אגראי שזה לא ירד עכשיו".
 זה מה שהעסיק את אבא, רגע אחרי שאתה כבר לא היית פה.
 רק אמתו הביתי מאיזה גומר קורצג
 ידעתי תמיד, כמו שידעתי לשום כשעברתי לפני הגיבה ורבות רבות, כל בית
 ישראל, שאבו באתה תפילה מאודת, ידעתי שהכל בא מאיזה שהוא כח שאתה
 מגייך בו.

לא יודע איפה ואיך, ובאיזה עיוני ובאיזו כפיתה היית אז, אבל את הרוח שלך
 לא כפתו, את הגיוך שלך לא סגרו, את האמונה שלך לא כלאו.
 ואת הרוח הזאת שאתה משאיר בנו עכשיו, אנו ממגיבים נשון, בשם אבא
 שלך ובשם אמא שלך, בשם האגים שלך, בשם כל הגבריה האמיתיים שלך
 מהישיבה, מהישיבה - כמה רצית כבר לענוך את האות הזה של העורב.
 אנו ממגיבים שאת הרוח הזאת הוא כואה, אנו נמשיך להוציא שבועיים.

לא נאשנו אמתו בזירה נשון, התגזקנו.
 ונמשיך עם ההבנה מאיפה הגומר הזה קורץ.

אבא הוסיף ואמר אי עוזב משפט אבד, גם אונא אני גייב אהעביר אק.

"כא כך הרבה בקשות" כך הוא אמר אי, "ביקשתי מהקב"ה. ביקשתי בריאות בשעה שהייתי גולה", ואתה יודע כמה אבא היה גולה וככה אצא, "וקיבלתי. ביקשתי משפחה כמו שלנו - וקיבלתי. ביקשתי את כא מה שרציתי".

"שאלו אותי" אמר אבא "התפללו כא כך הרבה ולא קיבלו תשובה. "ואני אמרתי" כך הוא אמר אי, "קיבלתי תשובה, התשובה הייתה לא! ולאבא - מותר לענות גם לא!"

משם הגעתי למשון. ולמקום שכל האמת נמצאת - אתה הולך עכשיו.

יש לי רק בקשה קטנה את.

גבקש שמ לפני כסא הכבוד, שיפסיקו לברוא אוננו במחבנים כאלה של אוננה ואצות.

גבקש שמ שהשבוש הצה יהיה שיסורי הבית האמריקני שלנו.

הבנו.

גבקש שמ, שיהיה אונ כח אמצוא את הנקודה הפנימית האמאצית את כולנו תמיד, כמו השבוש.

גבקש שמ את צה, עם הגיוק שלך, עם הגיוק שאף פעם לא יכולנו לעמוד נגדו. כשבקש את צה, אננו נפלא כאן. עם הכוח שלמדנו מחך שנוכא אהמשיך, ונוכא אהמשיך.

גם האלוקים שניסה את אברהם, גם אם הפעם לא זכינו לקבל את הקול של מאך ה' מן השמיים שאמר "אל תשאל ידך אל הנער".

כמה גיכינו לקול הצה.

אבל אננו נמשיך אהאמין ביתי שאת, ביתי עוז.

אננו מאטה ואתה מאטה, וביוד בעצרת ה' את כא מה שגייכת אליו את כא האידיאלים שהאמת בהם,

את כא האוננה שכל כך רצית אמנם.

ביוד נמשיך אמנם אונם כאן.

